

ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΟΥΣ

Την Τρίτη στις 08/03/22 στα Ιωάννινα καλέστηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης και στήριξης στον σύντροφο και αγωνιστή Τ. Παλαιοθόδωρο εν όψει της δημόσιας δήλωσης άρνησης στράτευσης του έξω από τα γραφεία της στρατολογικής υπηρεσίας Ιωαννίνων. Μία δήλωση που δεν αποτελεί απλά λέξεις αποτυπωμένες επάνω σε μία κόλα χαρτί αλλά μία απόφαση και στάση ζωής ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο και στον μηχανισμό που τα διατηρεί και τα προστατεύει. Έναν μηχανισμό ποτισμένο με τις πιο απάνθρωπες, ξεφτιλισμένες και ξεδιάντροπες τακτικές του να πουλάει προστασία στον θεσμό της εκμετάλλευσης των εργατριών-ων, στην αλαζονεία της εξουσίας για μεγαλύτερη κερδοφορία και στο σκοταδισμό.

Σίγουρα δε θα λέγαμε πως ο σύντροφος επέλεξε τον εύκολο δρόμο για να γλυτώσει το στρατό μιας και δεν διάλεξε κάποιου είδους δικαιολογία για μπίζνες με πλάτες το εφάπαξ του πατέρα, ούτε συγχωροχάρτια από το ίδιο το κράτος μέσα από κάποιου είδους τρελόχαρτο 15 ή εναλλακτική θητεία (τζάμπα εργατικά χέρια για το κράτος). Αν κάποιος όντως ήθελε έναν εύκολο, γρήγορο και μεσοβέζικο τρόπο για να γλυτώσει τον στρατό θα ήταν κάποιος από τους παραπάνω, ωστόσο η άρνηση στράτευσης δεν έχει παντελώς καμία σχέση με όλα αυτά, αφού αποτελεί πολιτική και συνειδησιακή επιλογή. Τα εκδικητικά εξαχίλιαρα και οι απανωτές διώξεις είναι λίγα από αυτά που θα επιβληθούν μέσα στις αίθουσες των στρατοδικείων, μιας και αποτελεί στον ποινικό τους κώδικα διαρκές έγκλημα. Εμείς θα το ονομάζαμε στον δικό μας ηθικό, πολιτικό και αξιακό κώδικα γροθιά στο στομάχι του κράτους, του κεφαλαίου και όλου του στρατιωτικού συμπλέγματος μιας και όλες αυτές οι διώξεις υποδηλώνουν τον φόβο τους ως προς την αφύπνιση άλλων υποψήφιων φαντάρων που καλούνται να σκοτωθούν για τα κέρδη τους. Αν δεν αποτελούσε πρόβλημα στα σχέδια τους δεν θα υπήρχαν και τόσες διώξεις εξάλλου.

Ιστορικά ο ρόλος του στρατού έχει δείξει πως είναι κατασταλτικός αλλά και ιδεολογικός μιας και ποτέ δεν έπαψε να παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο σε οποιοδήποτε ιστορικής σημασίας γεγονός. Ο κατασταλτικός του ρόλος είναι αυτός που θα επέμβει, είτε σε εσωτερικούς, είτε σε εξωτερικούς εχθρούς, σε περίπτωση που το κράτος και το κεφάλαιο θα νιώσουν οποιαδήποτε απειλή.

Μία τέτοια απειλή εντός των συνόρων, με τον χαρακτηρισμό εσωτερικός εχθρός, είναι ξεκάθαρα όποιος-α αντιστέκεται και αμφισβητεί τον θεσμό της εκμετάλλευσης. Προφανώς τα μικρά και μεγάλα αφεντικά για να μπορέσουν να συνεχίσουν να επιβιώνουν και να παρασιτούν στις ζωές μας σίγουρα χρησιμοποιούν έναν τέτοιο μηχανισμό τις δύσκολες ώρες: όταν θα έρθει η στιγμή που θα ψηφίζονται αντεργατικοί νόμοι με μειώσεις μισθών, αύξηση των ωραρίων, 10ωρη εργασία με απλήρωτες υπερωρίες. Γιατί η αλήθεια είναι ότι η αστυνομία δεν είναι πάντα ικανή να καταστείλει την λαϊκή οργή και σε αυτό το ενδεχόμενο караδοκεί πάντα ο στρατός. Αν θυμηθούμε απεργίες και διαδηλώσεις όπως αυτές των μεταλλωρύχων στο Λαύριο 1896 ή την απεργία των καπνεργατών το Μάη του 1936 είναι από τα πιο κλασσικά και μεγάλα ιστορικά παραδείγματα καταστολής στον ελλαδικό χώρο. Στο σήμερα ή πιο σωστά μέχρι στιγμής, μια στρατιωτικοποιημένη αστυνομία έχει πάρει τα ηνία θέλοντας να κυνηγάει με αύρες και να ξυλοκοπεί με γκλοπ και να ψεκάζει με χημικά απεργούς και διαδηλωτές. Η απεργοί της energean σίγουρα έχουν να μας εξιστορήσουν πολλά ωραία τέτοια παραδείγματα. Εν ολίγοις εσωτερικός εχθρός είναι αυτός που δεν αποτελεί και δεν έχει να προσφέρει τίποτα στα κέρδη τους παρά μόνο την διεκδίκηση για καλύτερους όρους ζωής από την αστική τάξη. Σίγουρα το κράτος και το κεφάλαιο δεν τα ενδιαφέρει ούτε η υγεία μας, ούτε οι ζωές μας, ούτε το αν έχουμε να φάμε. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να πλουτίζουν ακόμα περισσότερο.

Από την άλλη ο εξωτερικός εχθρός εκτός των

συνόρων είναι αντίστοιχα τα άλλα κράτη και κεφάλαια που προσπαθούν και αυτά με τη σειρά τους να κλέψουν όσα περισσότερα μπορούν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο και διαδικασία, μέσω της σύγκρουσης και της αντιπαράθεσης. Ο καπιταλισμός δεν αποτελείται από ένα και μοναδικό κεφάλαιο αλλά από πολλά μικρά και μεγάλα τα οποία έχουν το καθένα το δικό τους τσιφλίκι και βάση. Κάθε τσιφλίκι δηλαδή έχει τα δικά του σύνορα, σημαία, εθνικό ύμνο και όπλα. Όταν θα γεννηθεί η αναγκαιότητα ως προς την επέκταση των συνόρων τους, είτε για πόρους, είτε για γεωστρατηγικούς και εμπορικούς σκοπούς, τότε τα τύμπανα του πολέμου ηχούν. Τύμπανα πολέμου σαν αυτά που χτύπησαν στη Συρία, στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη, στη Βοσνία και σαν αυτά που χτυπάνε τώρα στην Ουκρανία.

Το τελευταίο παράδειγμα της Ουκρανίας, πιο συγκεκριμένα, δεν αποτελεί κάτι το μακρινό. Ίσα-ίσα το αντίθετο θα λέγαμε· ότι δηλαδή θα έπρεπε να αρχίσει να μας ανησυχεί το γεγονός πως κάποιες εκατοντάδες χιλιόμετρα μας χωρίζουν από την αιματοχυσία Ουκρανών και Ρώσων φαντάρων όπως και άμαχου πληθυσμού στο όνομα κάποιας “ελευθερίας” και “ανεξαρτητοποίησης”. Προφανώς καμία ελευθερία και καμία ανεξαρτητοποίηση δεν είναι η αιτία, παρά μόνο η αισχροκέρδεια των κεφαλαίων ΗΠΑ, Ε.Ε και Ρωσίας. Μέσα σε όλα αυτά ωστόσο υπάρχει και μία Ελλάδα που διεκδικεί και αυτή κομμάτι από την πίτα, στέλνοντας με τη σειρά της στρατιωτικό εξοπλισμό για χάρη της ενίσχυσης νεοναζιστικών ουκρανικών στρατευμάτων του Ζελένσκι σαν αυτό του τάγματος Αζόφ. Αλήθεια πόσο μακριά είμαστε από τον πόλεμο;

Ο милитаризм δεν αποτελεί μόνο κομμάτι καταστολής αλλά και κομμάτι ιδεολογίας. Ο καπιταλισμός έχει φροντίσει ως προς τη διαμόρφωση των αντιλήψεων και των απόψεων μας από μικρή ηλικία κιόλας στο σχολείο. Πέρα από τις ανακρίβειες περί ιστορικών γεγονότων αλλά και το προμόσιον εθνικιστικών και πατριωτικών ερεθισμάτων μέσα από το βιβλίο της

ιστορίας προσπαθεί από νωρίς να μας πειθαρχήσει σαν εργάτες. Οι έννοιες όπως αυτή της ιεραρχίας, της στρατιωτικοποίησης, των έμφυλων και φυλετικών διαχωρισμών είναι αυτές που με το ζόρι θα μας επιβληθούν σε κάθε πτυχή της ζωής μας, πόσο μάλλον σε ένα στρατόπεδο που μας προετοιμάζει για σφαγή. Η ενσάρκωση του τρίπτυχου πατρίδα-θρησκεία-οικογένεια είναι ο βασικός συναισθηματικός πυλώνας που θα παρουσιάσουν για να πας να πολεμήσεις. Το να υπακούς και να βαράς προσοχές στους ανωτέρους σου, το να διατηρείς και να αναπαράγεις το πρότυπο του βαρβάτου άντρα, όπως επίσης το να μισείς μετανάστες είναι το εισιτήριο για το “bootcamp” της δυστοπίας και του αυταρχισμού, μετατρέποντας έτσι σε έναν καλό και πειθήνιο εργάτη.

Από την πλευρά μας όχι μόνο προσοχές δε θα βαρέσουμε στους χακί τενεκέδες, αλλά θα σταθούμε απέναντι τους με κάθε τρόπο και μέσο, με μοναδικό εργαλείο την οργάνωση μας στη βάση. Μέσα στους χώρους της δουλειάς, στα σωματεία, στις σχολές μας. Μέσα από τις αυτοοργανωμένες δομές και συνελεύσεις, από την κατάληψη και την απεργία. Μέσα από οτιδήποτε βρίσκεται εκτός των στρατοπέδων και των ανθρωποφυλάκων. Μέσα από την ολική άρνηση στράτευσης. Μόνο αν αρνηθούμε τα όπλα τους, τις πατρίδες και την εξουσία τους ο ιδανικός κόσμος που θέλουμε και αγωνιζόμαστε για αυτόν, θα είναι πιο κοντά από τον θάνατο. Αν θέλουμε να μιλάμε για Ειρήνη θα πρέπει να πολεμήσουμε αυτούς που την πολεμούν και όχι να συστρατευτούμε μαζί τους και να ξεπουληθούμε στα σφαγεία τους και τον σκοταδισμό τους.

Αλληλεγγύη στον ολικό αρνητή στράτευσης

T. Παλαιθοδόφο

Αναρχική ομάδα A Batalha

abatalha.espivblogs.net

abatalha@espiv.net